

[Alfred Jensen.]

socialle Indikation, men tværtimod fastsætter Straf for Svangerskabsafbrydelser, som foretages paa denne Indikation, vil ikke medføre, at disse Svangerskabsafbrydelser ophører, men at de i Stedet for af Lægen og Hospitalet vil blive foretaget af Kvaksalverne, og det vil i Realiteten betyde, at Kvaksalveriet faar Højsæson, og at vi faar et hidtil ukendt Antal kriminelle Aborter. Det ærede Medlem Hr. Pürschel sagde ganske vist i Gaar, at Erfaringerne fra de Lande, hvor man har givet frit Slag med Hensyn til Svangerskabsafbrydelse, ikke gaar ud paa, at Kvaksalvernes Rolle er udspillet, men at Kvaksalveriet tværtimod flourer i stor Stil. Det er dog ikke i Overensstemmelse med Indberetningerne til Svangerskabskommissionen, idet der i et Bilag til Betænkningen staar, at en legaliseret Svangerskabsafbrydelse netop har betydet en Nedgang i de kriminelle og hemmelige Aborters Antal, hvilket har medført en bedre Sundhedstilstand hos de russiske Kvinder. Det er for øvrigt det samme Forhold, som har bevirket en Ændring af Mentaliteten i Sovjetunionen. Samtidig med de Lovgivningsforanstaltninger, der her har været foretaget, er man kommet Mødrene og Børnene til Hjælp og har ændret de økonomiske, kulturelle og politiske Tilstande. Det er dette, der har bevirket, at Svangerskabsafbrydelsens Antal er gaaet ned, og at Fødselshyppigheden er steget, og ikke noget som helst andet.

Saa længe Forholdene vedrørende Børne- og Mødeforsorg ligger, som de ligger her i Landet, saa længe der hersker saadanne økonomiske Forhold som nu, kan vi ikke gaa med til en Svangerskabslovgivning, som udelukker den sociale Indikation. Derfor er det ogsaa indlysende, at vi ikke kan stemme for Ministerens Forslag, ej heller naar de foreslaaede Ændringer indføres. Vi kan heller ikke stemme for de Ændringsforslag, som stilles af de to Mindretal i Udvalget, henholdsvis under Nr. 7 og 8, og heller ikke for de af Retsforbundet stillede Ændringsforslag.

Vi har derfor valgt selv at indlevere vort Ændringsforslag. De ærede Ordførere har alle bemærket, at vi ikke har medtaget Seksualklinikkerne, og enkelte har deraf udledet, at vi var Modstandere af seksuel Oplysning og af Seksualklinikker. Det er dog ikke rigtigt. Det, vi ønsker, er, at Spørgsmaalet om Seksualklinikker og Foranstaltninger for Mødre og Børn løses under eet, og derfor har vi ikke medtaget Seksualklinik-

kerne. Vort Forslag er i det væsentlige det samme som det, Svangerskabskommissionens Flertal har stillet. Den eneste Ændring, vi har foretaget, er, at vi har erstattet Embedslægen med Kvindens sædvanlige Læge, idet vi mener, at det vil være det mest formaalstjenlige, i øvrigt et Synspunkt, som Ministeren deler.

Jeg skal ikke yderligere anbefale vort Ændringsforslag — dette, at de 18 af Svangerskabskommissionens 19 Medlemmer har stillet og anbefalet dette Forslag, mener jeg er Anbefaling nok.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker de ærede Ordførere for Udvalget, Socialdemokratiet og Det radikale Parti for deres Tilslutning til Ændringsforslagene, og jeg kan med det samme sige, at jeg ikke har haft svært ved at tiltræde de Ændringsforslag, der er stillet af Udvalget.

Jeg glæder mig over den Maade, hvorpaa Diskussionen har formet sig i disse to Dage. Jeg giver nemlig det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit Ret i, at den Forhaandsdiskussion, der har været, særlig i visse Dele af Pressen, har været af en ganske overordentlig mærkelig og uheldig Karakter, naar henses til, at det her drejer sig om et af de allervanskeligste Samfundsspørgsmaal. Denne Pressediskussions voldsomme personlige Form har jeg slet ikke kunnet forstaa, idet man jo har vidst, at der bag dette Lovforslags Hovedlinier stod næsten hele den danske Rigsdag, saaledes at det var ganske urimeligt, for ikke at sige meningsløst, at paastaa, at det var den nuværende Justitsminister, der paa Grund af sit reaktionære Sindelag havde fremkaldt en Stemning i Regering og Rigsdag, som ikke svarede til den Opfattelse, der virkelig herskede paa disse Steder — en Opgave, der i øvrigt vilde være umulig ikke alene for den nuværende Justitsminister, men for enhver Justitsminister.

Jeg er glad over, at Diskussionen i disse 2 Dage ikke har haft den mindste Lighed med den Diskussion, der er foregaaet særlig i visse Blade, og jeg haaber, at heller ikke jeg skal komme til at forandre den Tone, der har været raadende hidtil.

Det er jo særlig 3 Hovedpunkter, Uenigheden drejer sig om. Det første er Formuleringen af den medicinske Indikation. Det andet er, hvad man kunde kalde de positive Foranstaltninger, der skulde træde i Stedet for den saakaldte sociale Indikation, og det tredje er Spørgsmaalet om Seksualklinikkerne. Det vil være rimeligt, at ogsaa